Bylo horké letní odpoledne. Vzduch se tetelil nad vyprahlou zemí a voněl trávou spálenou sluncem. Ani ptáci už nezpívali, ukryli se do stínu korun stromů a ryby v potoce se potopily až ke dnu a ovívaly se ploutvemi. Ve stínu velkého stromu ležela skupinka trampů. Nebyli to vlastně pravověrní trampové, spíš takoví čundráci špinaví, což je samozřejmě velký rozdíl, ačkoliv laická veřejnost obě sorty ráda a často zaměňuje. Faktem je, že pokud se tyto dvě čeledě Homo naturalis, čili člověka přírodního, setkají ve svém přirozeném prostředí, může dojít k nedorozumění, ba i ke konfliktu. Praví trampové totiž čundráky opovrhují, zatímco čundři se trampům vysmívají.

Pokud se ovšem laická veřejnost náhodou dostane k tomuto pojednání, uvítala by možná krátké vysvětlení, co se týče rozdílů mezi oběma výše zmíněnými kategoriemi - odborník, znalý problematiky, však může celou pasáž přeskočit. Tak tedy: tramp nekompromisně miluje přírodu. Čundrák taky miluje přírodou, nicméně déšť delší než třicet minut, stejně jako spánek v mokrém spacáku mu působí nepředstavitelná muka, která není ochoten dobrovolně snášet. Pak jej láska k přírodě opouští a čundrák prchá do civilizace za vanou s horkou vodou, čajem a šumivým vitamínem C.

Pro trampa je příroda cíl, pro čundráka jen prostředek.

Tramp se chová vždy podle těch nejpřísnějších mravních zásad: neodhazuje a nezakopává v lesích odpadky, nepije tvrdý alkohol, nehuláká, nezpívá, ani jinak neruší zvířátka, vždy zdraví "Ahoj!" a živí se převážně výplody svého vlastního kuchařského umění, přičemž při přípravě pokrmů maximálně využívá darů lesa. Spí pouze pod dekou, svítí petrolejkou a v parlamentních volbách vždy hlasoval pro Jaroslava Foglara. Není příliš muzikální, nicméně zná a je schopen použít akordy Ami, C, G, D a bezchybně odezpívá Vlajku i Rosu na kolejích.

Naproti tomu čundráci moc zásad nemívají. Často jsou dokonce zcela bezzásadoví. Odhazují do táborového ohně nedopalky a kolem sebe víčka od piva či korkové zátky od vína. Na rozdíl od trampů, kterým nevadí dlouhé pochody, čundráci zpravidla zakotví na jednom místě, dokud nevypijí veškerý alkohol, který si s sebou přinesli, což bývá asi tak galon vodky na osobu a den. Neštítí se dokonce ani takových věcí, jako je RUM ! Jsou zpravidla velice muzikální, znají dimm i barré akordy a bez problémů zahrají jak Zachraňte koně od Kamelotu, tak i Suchého se Šlitrem, či cokoliv od Olympiku. Se žánrovou čistotou si samozřejmě hlavy nelámou. Svoji muzikálnost pak projevují většinou od slunce západu do rozednění. Nestydí se konzumovat polévky z pytlíku a lečo z konzervy. V žádném případě by nebyli schopni živit se jen lesními bobulemi. Čundrák by v lese nepřežil bez peněz, bez spacáku z dutých vláken, bez elektrické

svítilny a lihového vařiče, na kterém vaří vždy, když je líný hledat dřevo na oheň, což je velice často. Při zdravení používá nespisovných výrazů, jako: čau, čús, helou apod.

Parlamentní volby jsou mu ukradené, neboť je přesvědčen, že politici jsou buď šílenci, nebo zločinci - vládní politici pak šílení zločinci ! Na rozdíl od trampa, který za nejkrásnější věc na světě považuje ryzí a opravdové přátelství, čundrák za nejkrásnější věc považuje půllitrovou sklenici dobře vychlazeného dvanáctistupňového ležáku. Z toho všeho tedy vyplývá, že čundrák je nižší forma existence než tramp, nicméně nezdá se, že by mu to příliš vadilo.Vraťme se však k našemu vyprávění.

Skupina trampů (držme se pro zjednodušení tohoto označení) ležela pod stromem a podřimovala.

Většina z nich měla kocovinu, neboť minulou noc vypila velké množství piva, vína a rumu. Menšina měla z téhož samého důvodu žízeň a chuť pokračovat. Všichni měli ukrutný hlad. Bylo horké letní odpoledne, slunce pálilo jako výheň a nepohnul se ani lísteček. Vzduch se tetelil, tráva voněla a v trampských žaludcích kručelo.

"Ty vole, já mám hlad jako zvíře," prohlásil tramp zvaný Hombre. Ležel na trávě, batoh měl pod hlavou a klobouk stažený přes obličej. Ostatní jen zamručeli. Všichni na tom byli stejně.

"Proč je takové horko?" řekl po chvíli Hombre. Nikdo se neobtěžoval odpovědět. Každému bylo horko.

Hombre stáhl z tváře klobouk, zvedl hlavu a chvíli si prohlížel ostatní.

"Ležíte tu jak zdechliny," konstatoval znechuceně a zakroutil hlavou.

"Jsem si nevšiml, že by tobě bylo do tance," odvětil jiný tramp, zvaný Indy, snad

podle dlouhých černých vlasů a pásky přes čelo.

"Zdechliny," trval na svém Hombre.

"Hej lidi, nemáte něco k pití?" zeptal se tramp Willy.

"Ne," zaznělo unisono z úst Indyho a Hombreho. Willy se kolem sebe chvíli zmateně rozhlížel a pomrkával. Rozhovor jeho dvou přátel jej probudil z opileckého spánku. Jazyk se mu lepil žízní na patro a hlava bolela jako střep. Rukou si začal přejíždět po kapsách své zelené bundy až z jedné z nich vytáhl cigaretovou krabičku. Zalovil v ní prsty, ale nic nenahmatal. Otočil krabičku dnem vzhůru a jen trocha tabáku se vysypala do trávy.

"Do prdele," řekl smutně Willy. Pak se začal nemotorně zvedat. Napřed na všechny čtyři, chvíli tak setrval a pak se rázně postavil. Oči všech ostatních jej sledovaly, některé překvapeně, některé zvědavě a jiné škodolibě. S Willym se zatočil svět. Prudká změna polohy, zbytkový alkohol a sluníčko udělaly své. Zatmělo se mu před očima a svalil se na zem. Co svalil ! Praštil sebou jako pařez a roztáhl se jak široký, tak dlouhý. Oči trampů pobaveně zamžikaly.

"Napitý jak houba," prohlásil někdo. Willy se ovšem nevzdával. Opět se zvedl na všechny čtyři, chvíli vyčkával, aby se orgán rovnováhy přizpůsobil a pak se pomalu, pomaličku začal zvedat na nohy. Povedlo se to a Willy stál rovně, jen se trochu kymácel. Vítězně se usmál.

"Já jsem napitý? Já? To jste mě ještě napitého neviděli !" Začal se rozhlížet kolem sebe.

"Něco přece ještě muselo zbýt," řekl a začal obcházet celé trampské ležení. Překračoval jejich roztažené nohy, poházené bágly a kytary. "Přece jsme nemohli všechno vypít," mumlal si pro sebe.

Kopal do prázdných plastových kanystrů, které byly ještě včera plné vína, obracel je a zkoušel, jestli z nich ještě něco nevyteče. Nevyteklo. Tohle už zkoušeli před ním. Zlostně se probíral desítkami pivních lahví v bláhové naději, že alespoň jedna z nich bude ještě uzavřená korunkovým uzávěrem a plná pěnivého moku.

"Aspoň trochu vína, aspoň jednu dvanáctku," drmolil stále. Láhve od rumu, vodky a myslivce stály srovnané v dlouhé řadě. Bezmyšlenkovitě se k nim vrhl a začal je převracet. Zbytečně. Byly vyschlé, jako poušť Kalahari před obdobím dešťů.

"Aspoň hltek," zavřeštěl Willy zoufale. Láhve létaly na všechny strany.

"Nééééééé.....!" Ticho sobotního odpoledne prořízlo zoufalé zaúpění. To když Willy zjistil, že i poslední z lahví je prázdná. Zdrcen neúspěchem a se slzami v očích odpotácel se tento zlomený lidský duch ke svému místu tam sebou unaveně plácl na zem.

"Aspoň hltek," zašeptal ještě, ale hlas již zněl rezignací a porážkou. Chvíli byl klid.

"Ježíši, já mám hlad," řekl znovu Hombre.

"Půjdeme třeba na houby," navrhl trampík Boby.

"Zamítá se. Nikomu se nechce."

"A co třeba najít nějakou hospodu s pivem a gulášem?" snažil se Boby. Při slově ‚pivo' se v komatu nacházející Willy křečovitě zachvěl a slabounce zasténal.

"Boby," pravil Hombre tónem učitele kárajícího žáčka. "Nejbližší hospoda je sedm kilometrů daleko. Kromě toho, nemáme už skoro žádné peníze."

"Složíme se."

"Oukej, tak se teda složíme a ty nám do té hospody zajdeš pro guláš a pivo do džbánku. A běda, jestli ti spadne pěna!"

"Proč já?" bránil se Boby.

"Protože jsi nejmladší," odpověděl mu Hombre. "A můžeš přibrat i nějaký cigára."

"Ať jde Hroch, ten je nejtlustší, potřeboval by shodit," oponoval Boby. Hroch vzal šišku a hodil ji po Bobym. Trefil jej přímo do čela. Spokojeně se usmál, zatímco Boby vřeštěl.

"Pořád tady někdo dělá randál," povzdechl si Indy.

"Hele, ať se přizná, kdo má ještě něco k jídlu," řekl Hombre. Vysoký, hubený tramp, zvaný Totem, se zvedl. Byl celý oděn v maskáčovině, klobouk měl zdobený kapradím a jedlovými šiškami a u boku se mu houpal půlmetrový nůž v kožené pochvě.

"Někde bych ještě měl mít plechovku fazolí," řekl svým hlubokým hlasem. Začal se přehrabovat ve svých věcech. "Jo, jo, trenčianský párok s fazuľou, ten tady někde určitě bude," mumlal si pro sebe.

Hombre s Hrochem na sebe rozpačitě pohlédli.

"No...víš...Toteme, my jsme si mysleli, že ty fazole už nikdo nebude..." začal Hroch.

"My jsme je tady našli a jak jsou teď taková horka, tak jsme si říkali, jestli se třeba do nich nedala ta salmonelóza," pokoušel se zachránit situaci Hombre.

"A...?"

"A nedala," dokončil s ulehčením Hroch.

Totem si je chvíli prohlížel. Ve tváři měl nevyzpytatelný výraz a hlavou se mu honila myšlenka na brutální dvojnásobnou vraždu. Po chvíli však zvítězil jeho přirozený flegmatismus a Totem se posadil zpátky na své místo.

"Myslím, že už žádné jídlo nemáme," konstatoval svým basem. Všichni se zachmuřili. Bylo vedro. A ticho. Až na serenádu v jejích žaludcích.

A v tom se objevil zajíček. Z ničeho nic tam byl, přiběhl bůhví odkud. Seděl v trávě, pár metrů od trampů a zvědavě si je prohlížel. Měl hebounkou, šedivou srst, černý čumáček a oči jako korálky.ombre si jej všiml první.

"Hele, Indy, zajíc!"

"Co?" zamžoural Indián.

"Zajíc, ty vole, támhle v trávě." Indy se podíval. "No jo, vážně, zajíc."

Ruka mu podvědomě sjela k dvojici vrhacích nožů, které měl za opaskem. Vyhlídka na zaječí pečeni rozhodně nebyla nelákavá. I ostatní trampové si už zajíce všimli. Indy se pomalu zvedl

do kleku a vytáhl vrhací nůž. Zacházet s ním uměl s vražednou přesností. Zajíček se postavil na zadní a začal panáčkovat. Indy se sebevědomě usmál. Aspoň budu mít větší cíl, pomyslel si cynicky.

"Ahoj kamarádi trampové," řekl zajíček a uklonil se. Měl trochu upištěný hlas a legračním způsobem otevíral tlamičku - ale MLUVIL ! Trampové překvapením otevřeli ústa a Indy si kecl na zadek a nůž mu vypadl z ruky.

"Ahoj, kamarádi," opakoval zajíček. "Tak jsem tady." Pak se otočil k Indymu. "Kamaráde, nikdy nenechávej nůž ležet v trávě, to je zásada každého táborníka. Navíc se ti ještě bude hodit."

Roztomile se zachichotal. Naprosto šokovaný Indy sáhl pro nůž a zasunul jej do pouzdra. Kroutil při tom nevěřícně hlavou.

"Mluvící zajíc mě poučuje? MĚ?!!" vypravil ze sebe.

"Tak si to tak neber, není v tom nic osobního. Jen by bylo škoda toho nože, je to pěkný kousek," omlouval se mu zajíček.

"Sakra, co to má znamenat? Co jsi zač?" vyjel Hombre. Zajíček radostně zapištěl a zatočil se v piruetě jako baletka.

"Jsem zajíček Obědulka, nejlepší přítel trampa samotáře," řekl.

"A jak to, že mluvíš?"

"Protože jsem kouzelný," řekl zajíček. "My to máme v rodině," dodal.

"A ty jsi jako náš přítel, jo?" zeptal se nedůvěřivě Indy.

"Ano, jsem," přitakal radostně zajíček.

"A proč jsi tady?"

"Přece abych vám pomohl, copak neslyšíte, že jsem váš přítel," odpověděl trochu udiveně zajíček.

"A jak nám chceš pomoci?" Zajíček zvedl tlapičku. "To vám hned vysvětlím. Takže, co všichni máte?"

Trampi se na sebe podívali.

"Máme hlad," přiznal Hombre.

"Já mám žízeň," zasténal Willy.

"Mlč!" okřikl ho Hroch.

"No vidíte a proto jsem tu já. Já vás nasytím."

"Ty nám přineseš jídlo?" zeptal se Indy nedůvěřivě.

"Já jsem jídlo!" zapištěl zajíček radostně.

"To jako máme sníst tebe?" udiveně se zeptal Boby.

Zajíček si je podezíravě přeměřil. "Poslyšte, že vy jste nikdy neslyšeli starou trampskou legendu o kouzelném zajíčkovi, který přijde, když je trampovi nejhůř, když má takový hlad, že už i kůru ze stromu loupe? Pak přichází Obědulka a nasytí nebožáka vlastním masem."

"Neslyšeli," přiznává Hombre.

"Opravdu laxní přístup," ušklíbl se zajíček. "Mimochodem, nezdá se vám krásné nasytit hladovějícího vlastním tělem? Né, že bych trpěl mesiášským komplexem, ale přece jen: kdo z vás by něčeho takového byl schopen?" Někteří z trampů zahanbeně sklopili oči.

"Nic vám nevyčítám," pravil honem zajíček. "Každý na to taky nemá náturu."

"Ale přece nemůžeme sníst mluvícího zajíčka," namítl Boby.

"Buď zticha, vole" zasyčel Hroch. Zajíček mávl pacinkou.

"S tím si starosti nedělejte, mě už snědlo lidí."

"A jak to, že jsi tady?" podivil se Hombre.

"Jednoduše, prostě se vždycky znova narodím. Jsem jako pták Fénix, rodím se ze svého vlastního popela."

"To není možné!"

"Ale jo, říkal jsem, že jsem kouzelný. Prostě mě opečete, sníte a kostičky hodíte pěkně do ohně. No a z jejich popela se ráno znovu narodím. Snadné, že?" usmíval se zajíček.

"Ty se zítra znova narodíš?" zajímal se Hroch. "Takže to bychom tě mohli i zítra...třeba k obědu..."

Za tato slova si vysloužil Totemův opovržlivý pohled.

"To ne, bohužel," řekl smutně Obědulka. "Každý mě může sníst jen jednou. Podruhé už ne. Vlastně mě už zítra vůbec neuvidíte, ani nikdy potom. Já si dám tak den dva pauzu a pak půjdu hledat další kamarády, abych se jim nabídl."

"Aha," řekl Hroch zklamaně. Zajíček plácl tlapinkami.

"Tak dost řečí, přátelé, pusťme se do toho." Pohlédl na vyhaslé ohniště.

"Musíte rozdělat oheň, abych se jaksepatří opekl. Když nejsem dost propečený, jsem trochu tuhý."

Zajíček se tázavě podíval na trampy. "Tak co je?"

"Nemáme dřevo."

"Tak ho snad nasbíráte, ne?"

"Zajíčku," zasténal Hombre unaveně. "Je strašné horko a my...no, není nám moc dobře. Nemohlo by to počkat do večera?"

"Vyloučeno, večer už musím být opečený," prohlásil zajíček rezolutně. Trampové se však k ničemu neměli. Zajíček je chvíli pozoroval.

"No dobrá, jste asi zesláblí hladem, to chápu, takže protentokrát..." Otočil se odhopkal do lesa.

"A je v prdeli," řekl smutně Hroch, dívající se za mizejícím zajíčkem. Netrvalo to však ani pět minut a z lesa se ozvalo mohutné supění doprovázené praskotem lámajících se suchých větví. Trampové spatřili Obědulku, jak se belhá k nim a za sebou vleče obrovský uschlý strom, mohutnou borovici dobře deset metrů dlouhou. Zajíček ji dotáhl až před trampy. Byl udýchaný a pacinkou si utíral z čumáčku pot.

"Tak tady je to dřevo," řekl, jen co se vydýchal. "Je třeba ho připravit na oheň." Trampové dále leželi v trávě a ani se nehnuli.

"Poslyšte, já nemám čas..." začal zajíček, pak ale mávl packou a s mírně nasupeným výrazem začal olámávat suché větve a házet je na hromadu. Netrvalo to ani moc dlouho a měl hromadu větví a holý kmen.

"Někdo to musí nasekat a hoďte sebou!" pravil přísně zajíček, dal si ruce v bok a pozoroval ležící tlupu.

"Já to udělat nemůžu, jsem moc malý," dodal na vysvětlenou. Ale nic se nedělo, žádný z trampů se nehodlal angažovat.

"Zajíčku..." řekl prosebně Hombre. Zajíček Obědulka nevěřícně zakroutil hlavičkou.

"Teda tohleto se mi ještě nestalo! Víte co vy jste...? Vy jste...!" nedopověděl, mávl packou a rozzlobeně zvedl ze země sekyru. Směšně s ní dobalancoval ke kmeni. Rozpřáhnul se, ale sekyra byla moc těžká, převážila ho a zajíček se převrátil. Zkusil to ještě několikrát se stejným výsledkem. Několik trampů se rozesmálo.

"Ticho tady!" křikl rozzlobeně Obědulka. "Zajíc se tady dře a vy se chechtáte, smečko!" Konečně se mu podařilo zatít sekyru do kmene a po několika dalších pokusech ji už začal docela slušně ovládat.

Blízko ohniště se začala vršit polena. Šlo to však pomalu. Sekyra byla těžká, zajíček malý a jeho tlapinky krátké.

"Zajíci, nešlo by to rychlejc? Mám strašný hlad," ozval se Hroch. Obědulka po něm hodil zuřivým pohledem, ale byl tak zadýchaný, že ani nedokázal odpovědět. Přesto ale začal sekat o něco rychleji. Sekyra jen kmitala a třísky lítaly. Zajíček se oháněl nástrojem, který byl skoro dvakrát větší než on,

s fortelem kanadských dřevorubců. Konečně dorubal poslední poleno, odhodil sekyru a během chvíle postavil v ohništi krásnou velkou hranici. Pak se svalil unaveně do trávy, zhluboka oddechoval a otíral si zpocené čelo.

"Tohle jsem ještě nikdy nedělal," fňukal. "Podívejte se na mě jak vypadám, jsem celý uřícený, kožíšek mám špinavý...no podívejte se," a ukazoval jim velké skvrny od smůly.

"Zítra ráno se znova narodím a budu si muset obléci špinavý kabátek," naříkal. "No co teď s tím mám dělat?"

"Vyser se na to," poradil mu Hroch.

"Ticho, tlusťochu ! Už tě mám dost ! Ty ze mě nedostaneš ani kousek, beztak jsi tlustý jak čuně!" zařval zajíček.

"Jak ti říkají," ukázal na Hrocha.

"Hroch," přiznal zkoprnělý tramp.

"Přiléhavé," ušklíbl se zajíček. "Divím se, že ještě neopekli tebe." Zvedl se z trávy. "Dejte mi někdo sirky," přikázal přísně. "Jak vás tak pozoruju, vy nejste schopni to ani zapálit." Indy mu podal zapalovač. Zajíček na něj nevěřícně zíral.

"Zapalovač? To mám zapalovat oheň zapalovačem?" Pak rezignovaně mávl tlapkou: "Tady už je to stejně jedno." Za chviličku zaplápolal velký oheň. Zajíček si ještě vypůjčil od Totema nůž a vyrobil dvě dvojnožky a rožeň. Když většina dřeva shořela a zbyly jen žhavé uhlíky vhodné k rožnění, řekl zajíček: "Otočte se." Trampové se s nechápavými výrazy otočili.

"Předpokládám, že neumíte stahovat z kůže, ještě byste mi ji poničili. Raději se svléknu sám."

Sáhl si packou na bříško a rozepnul zdrhovadlo. Svlékl si kožíšek a pečlivě ho složil. Pak si sundal uši a položil je na hromádku. "Už můžete," řekl zajíček a zkříženýma packama si stydlivě zakrýval rozkrok.

Trampi se podívali.

"No co, co, to jste ještě nikdy neviděli staženého zajíčka ? Když se svléknete, budete vypadat taky tak," odbyl jejich překvapené pohledy. "Musíte mě pravidelně otáčet, abych se nepřipekl," připomněl trampům. Vylezl na kameny ohrazující ohniště a vyskočil na rožeň. Pevně se ho chytil růžovými tlapkami.

"Taky mě musíte mazat tukem. A trochu okořenit," dodal ještě. Chvíli se opékal.

"Tak co je s tím mazáním, kruci!" křikl. "A koření - pepř, sůl, majoránku, trochu česneku, dělejte, nebo se připálím. A otáčet !"

"Má někdo nějaké koření?" zeptal se Hombre. Trampové bezradně pokrčili rameny. Na ohřátí leča z konzervy nikdy žádné nepotřebovali.

"Já mám možná sůl," řekl Hroch.

"Tak ho osol," doporučil mu Hombre.

"To určitě," odsekl Hroch. "Stejně nedostanu ani kousek, on to říkal." Hroch se otočil na druhý bok a začal demonstrativně chrápat.

"Otočte mě, pálím se, rychle !" pištěl zajíček. Když viděl, že se nikdo z trampů nezvedá, vztekle zaklel a rozhoupal se na rožni. Natahoval tlapky a pokoušel se odrazit od kamenů kolem ohniště a

otočit se. Povedlo se mu to, ale popálil si o žhavé uhlíky tlapky. "Au, au," zanaříkal. "Kvůli vám jsem se popálil, vy lenoši neschopní." Trampové pozorovali jeho

hnědnoucí kůži a libou vůni, která se z něj šířila.

"Sakra, jak dlouho bude ještě žvanit," ucedil Hombre.

"Zajíčku, kdy budeš?" zeptal se opatrně Boby.

"Až budu, tak budu," odsekl opékající se zajíček.

"Někdo by měl přiložit," poznamenal Indy, když viděl pohasínající uhlíky.

"Ale kdo?" zeptal se Hombre.

"No zajíc přece, kdo jiný?" ozval se Hroch.

"TAK A DOST !," zaznělo hrozivě z ohniště. Zajíček Obědulka se zhoupl na rožni, provedl ukázkový výmyk, odrazil se a - dopadl na zem těsně vedle svého kožíšku.

"Přikládat už pod sebe nebudu!" zařval na trampy.

"Jste líní, neschopní mameluci! Dřevo jsem nasbíral, nasekal ho, připravil ohniště, stáhl se, opékal se, ale přikládat už pod sebe nebudu. Slyšíte ?!!! Mám vás dost! Nesnáším vás! Chcípněte si třeba hladem, mě už je to jedno !" Začal si oblékat kožíšek.

"Ale zajíčku, nemůžeš nikam jít. My máme obrovský hlad a ty už jsi skoro hotový," řekl prosebně trampík Boby. Zajíček pohlédl na svoji zahnědlou pokožku, pak pohodil hlavou a rázně dopnul zip.

"Aspoň budu sexy. Zítra mám rande se zaječicí Svačinkou a.... ale co je vám vlastně do toho !"

Vyčítavě se podíval na trampy.

"Mohli jste si pochutnat, jsem výborný, ale to byste se museli snažit být opravdoví trampi kamarádi a nechovat se jako čundři špinaví."

"Víš, zajíčku, když my vlastně...jsme čundráci," řekl nejistě Indy. Zajíček spráskl ruce.

"No, že jsem si to nemyslel ! Už jak jsem zahlédl ten svinčík tady kolem. A láhve od - fuj ! - alkoholu !"

Nevěřícně zakroutil hlavou a vzhlédl k nebi. "Panebože, vidíš to? Málem mě sežrali čundři špinavci, to bych teda dopadl. Brrrr!" Otřásl se odporem.

"Zajíčku..." zaprosil Boby. Obědulka si nasadil obě uši a zkusmo jimi zastříhal.

"Nedoprošuj se ho, ať si jde," odfrkl si Hombre.

"S vámi už nechci nic mít," mávl tlapkou zajíček a začal hopkat pryč.

"Trhni si nohou," zavolal za ním Hombre.

"A vy jděte k čertu," vrátil mu to zajíček.

"Doufám, že tě sežere vlk," zaječel Hroch.

"A vy do rána pochcípejte hlad, špinavci," hulákal z dálky zajíček. Pak všechno ztichlo a trampi zůstali sami. Žhavé uhlíky v ohništi pomalu dohasínaly a nad horami zapadalo slunce. Vzduch voněl kouřem a lesem. A taky trávou a létem. A možná trochu - ale jen opravdu trošičku - zaječí pečínkou.

Epilog. / Pro milovníky happyendů /

Pozdě v noci, když už všichni spali, zacloumal Hombre Indym.

"Indiáne, vstávej," šeptal.

"Co je, sakra?!"

"Já už ten hlad nemůžu vydržet. Pojďme opéct Hrocha. Stejně to byla jeho vina."

"Tak jo," řekl Indy a sáhl pro jeden ze svých dokonale nabroušených vrhacích nožů.

KONEC.